

**„ÎNTÂMPĂLARE” SAU PROVIDENȚA
LUI DUMNEZEU ? [Dr. E. Doenges]
„NU VĂ ÎNȘELAȚI, DUMNEZEU NU
SE LASĂ BATJOCORIT.”**

PE RINGUL DE DANS

A. din D. povestea în „Ziarul de duminică”:

„Era multă veselie pe ringul de dans din L., un sat mic. Lina era cea mai zburdalnică dintre colegile ei ; ea dansa, râdea, glumea neîncetat și un mare cerc de oameni tineri îi ascultau vorbele ușurate și îi râdeau la auzul lor.

După un dans mai iute, Lina s-a dus la fereastra deschisă și stătea acolo, în aerul rece al serii.

Atunci a trecut pe acolo un bărbat liniștit și serios ; de câteva zile îi fusese atribuit tristul serviciu de gropar din localitate.

Într-o stare de exaltare, fata i-a strigat : „Heda ! Groparule ! Încă n-ai săpat groapa pentru nimeni ; vreau să fiu eu prima.” Toți au sărit în lături.

Aceasta era o vorbă îngrozitoare ; dar Lina s-a uitat în jur râzând, ochii ei străluceau, obraji roșii luceau de sănătate și viață.

Și s-au întors la învălmășeala dansului. –

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

**„Să trăiești în pace, și pacea să fie
cu casa ta și cu tot ce este al tău” !
I SAMUEL 25 : 6**

Dar după câteva zile, fata puternică a devenit palidă și bolnavă ; a făcut pneumonie și s-a curățat repede.

Și atunci, într-adevăr, noul gropar a săpat prima groapă pentru ea.

DE TREI ORI 24 DE ORE

Un creștin care era preocupat de mântuirea sufletului nepoatei sale, care trăia fără griji, a vorbit încă o dată cu ea despre necesitatea întoarcerii ei la Domnul și Mântuitorul.

Răspunsul ei obișnuit era că și ea voia să se întoarcă, dar nu acum ; că ar vrea să mai savureze câte ceva din ale lumii.

Când într-o zi unchiul i-a vorbit din nou ca de la inimă la inimă și i-a spus să se predea totuși Domnului, neputând să știe cât timp va mai fi în această lume, fata înfloritoare i-a răspuns râzând :

„Fie ce-o fi, încă de trei ori 24 de ore voi mai fi pe lume.”

(Ea s-a gândit la timpul care trebuie să treacă de la moartea unui om până la înmormântarea lui.) În aceeași noapte fata nehibzuită a făcut stop cardiac și a murit și după de trei ori 24 de ore a fost înmormântată. [Continuarea în numărul viitor ! Preluare din cartea : „Întâmpalare” sau Providența Lui Dumnezeu ? ! O culegere de povestiri din viață ! Editat de Dr. E. Doenges, Darmstadt ! Tipogr.: A. Richter, Dillenburg]

Editorial. În ce ai încredere ?

„Nu mărimea oștirii scapă pe împărat, nu mărimea puterii izbăvește pe viteaz. Calul nu poate da chezășia biruinței și toată vloga lui nu dă izbăvirea.

Iată, ochiul Domnului privește peste cei ce se tem de El, peste cei ce nădăjduiesc în bunătatea Lui, ca să le scape sufletul de la moarte și să-i țină cu viață în mijlocul foametei.

Sufletul nostru nădăjduiește în Domnul ; El este ajutorul și scutul nostru. Da, inima noastră își găsește bucuria în El, căci avem încredere în Numele Lui sfânt.

Doamne, fie îndurarea Ta peste noi, după cum o nădăjduim noi de la Tine !” (Psalmul 33 : 16 – 22)

În Leipzig, pe malul râului Elster, este o piatră comemorativă simplă în amintirea lui Josef Antoni, prințul Poniatowski, care și-a găsit acolo pieirea în 19 octombrie 1813, în ultima zi a marii bătălii a națiunilor, de la Leipzig.

Acest prinț era vlăstarul unei vechi familii poloneze ; el și-a câștigat titlul de „Generalisimul din Polonia” printr-o viață de soldat foarte agitată și a devenit un prieten credincios al lui Napoleon I, în armata căruia a participat la campania militară din 1812, în calitate de comandant al corpului de armată 5.

Și în anul 1813 Poniatowski a luptat sub comanda lui Napoleon și a fost făcut mareșal francez în 16 octombrie 1813 pe câmpul de bătăie de la Leipzig.

Când a fost felicitat pentru acesta, a refuzat și s-a exprimat : „Moartea mea este aproape, iminentă.”

Când în 19 octombrie Napoleon a văzut bătălia pierdută, l-a însărcinat pe prințul Poniatowski să acopere retragerea. Aliații deja pătrunseseră în suburbiile Leipzig-ului și chiar au aruncat trupe pe malul celălalt al râului Elster ...

[Continuare pe pagina 2]

[Continuarea de pe pagina 1]

... ariergarda subordonată prințului Poniatowski trecuse deja pe singurul pod peste Elster care era foarte umflat – când a apărut el însuși pe malul râului, cu puținii ofițeri supraviețuitori ai statului său major.

Dar el n-a mai găsit nici un pod la sosire; acesta fusese aruncat în aer, după ce ultima grupă franceză trecuse dincolo; astfel îi fusese tăiată prințului singura cale de retragere.

Dar el, cu toate că era grav rănit, a dat pînteni armăsarului său alb arab și s-a aruncat cu o săritură uriașă în valurile care duceau la vale nenumărate cadavre de prieteni și dușmani; dar oricâți au încercat să treacă prin înot râul îngust, forța curenților i-a smuls pe toți la vale.

Dar prințul avea încredere că armăsarul lui credincios îl va purta sigur prin valuri. Încrederea lui a rămas de rușine; și el a fost smuls de valuri și s-a înecat în apele râului Elster.

Abia cinci zile mai târziu i-a fost găsit cadavrul și îngropat cu toate onorurile franțuzești.

Dar în anul 1816, când dezlănțuirile războiului trecuseră, trupul neînsuflețit a fost dus la Cracovia, unde a fost înmormântat în catedrală, lângă regii polonezi.

Pentru noi, soldații, este un tablou impresionant să vedem acest brav bărbat, cum în retragere a rămas ultimul în fața dușmanului și apoi, grav rănit, și-a mînat calul în valurile uriașe.

Dar : „*Calul nu poate da cheazășia biruinței și toată vlaga lui nu dă izbăvirea.*” Acesta este versetul 17 din Psalmul 33, tradus exact.

Ce precis vorbește Cuvântul lui Dumnezeu despre viață !

Pe Napoleon nu l-a ajutat marea lui oștire – el a fost uriaș în putere pe

pămînt; pe Poniatowski nu l-a ajutat minunatul lui armăsar.

Acest Psalm 33 – deschide-l și citește-l cu rugăciune ! – este o cântare de laudă a poporului lui Dumnezeu, despre credincioșia, adevărul și puterea lui Dumnezeu.

Psalmul vorbește despre ceea ce este Dumnezeu, tronând peste marea agitată a popoarelor și peste planurile oamenilor ...

Vei afla că El nu are pentru tine în greutățile acestei vieți numai drum și pod, ci că Isus construiește pentru tine chiar o cale sigură prin apele morții, spre țărnul veșnicei mîntuirii.

Poporul lui Dumnezeu privește înainte cu încredere sigură până în veșnicie.

Ei spun : „*Da, inima noastră își găsește bucuria în El, căci avem încredere în Numele Lui cel sfânt.*”

Doamne, fie îndurarea Ta peste noi, după cum o nădăduim noi în Tine !” (Psalmul 33 : 21 – 22).

Poți să spui : „*Merg cu El, El merge cu mine*” ?

Atunci bucuria în Domnul va fi tăria ta și bunătatea lui Dumnezeu va fi preamărită mai presus de viața ta, în timp și veșnicie.

[Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui* | V | Georg von Viebahn, BERLIN | 1900 | Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate | Ackerstrasse 142]

CUGETĂRI PERSANE DESTIN

- Apa pe pămînt nu rămâne.
- Cocoșul se taie și la pomană și la nuntă.
- Nu întotdeauna scoți ulciorul întreg din apă. *Proverbe* [Din *Cugetări persane*, Albatros, București, 1983]

Lumini peste veacuri I Volumul II [Petru Popovici] CAPITOLUL 12 ROBERT MOFFAT

Altele au adus împletituri pe care le-au legat de jur-împrejurul domului și în câteva minute cortul a fost gata.

În acel cort, Moffat a locuit șase luni. Cum împletitura cortului nu era prea deasă, razele soarelui pătrundeau înăuntru și la fel ploaia și praful.

Iar în câteva rînduri, în timp ce Moffat dormea, un câine și-a făcut loc prin împletitură și i-a mîncat dejunul.

Altădată s-a pomenit cu un șarpe mare încolăcit în cortul lui, iar într-o noapte doi tauri care se luptau între ei, erau să-i facă praf cortul, dar el s-a trezit, a fugit afară și i-a gonit de lângă cort.

În timpul acesta, Moffat a început să-i citească Biblia lui Africaner, care era uimit de tot ce auzea.

El a fost un bun elev, avea o memorie excelentă și putea să repete tot ce i s-a citit.

Odată Africaner și-a pus capul în mâini și a zis : „*Capul acesta este prea mic, mi se pare că se umflă cu aceste lucruri mari*”.

Din omul fioros de altă dată, Africaner a devenit un bun credincios.

După șase luni, Moffat s-a pregătit iarăși de drum. Africaner a stăruit mult să nu plece, dar nu l-a putut opri.

Moffat a plecat mai în nord, la Damaraland. Călătoria a fost plină de peripeții. Ca hrană foloseau carne de girafe și zebre pe care le vîna.

Moffat ne spune că era tare „ca talpa cizmelor”, stomacul foarte greu o digera. Apoi, acolo nu aveau sare, toate mâncărurile erau lipsite de gust.

Odată, au poposit seara la un sat lângă un râu. Oamenii satului s-au adunat și el le-a predicat Evanghelia.

Abia încheiase serviciul de închinăciune, oamenii stăteau în cerc în jurul unui foc, iar el avea încă Biblia pe genunchi, când deodată răcnetul puternic al unui leu a spintecat văzduhul.

Boii s-au speriat atât de tare că au fugit prin mulțime, peste foc, ridicând un nor de cenușă, au împrăștiat cărțile de cântări, pălării, totul a fost în debandadă și nu s-au oprit până într-o văgăună întunecoasă.

Din fericire, nimeni n-a fost călcat, n-a fost rănit, iar țipetele acelei învălmășeli au speriat leul care a luat-o la fugă.

Datorită arșitei, hainele lui Moffat au început să se rupă, pantalonii aveau găuri mari, cămășile nu mai aveau mâneci și toate erau murdare.

O negresă bătrână dintr-un trib s-a oferit să-i spele hainele, dar acolo nu aveau săpun și nu era mare diferență între cele spălate și cele nespălate.

Uneori, pentru că nu avea apă unde să-și spele cămășile, Moffat le întorcea pe dos, ca să nu simtă pe piele murdăria lor. [Cont. va fi în numărul viitor]

UNDE ÎȚI VEI PETRECE VEȘNICIA? CUM POT FI MÂNTUIT ?

1. Nu există om fără păcat : „*Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu*”. [Romani 3 : 23]

2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat : „*Fiindcă plata păcatului este moartea ...*”.

3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus : „*... darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru*”. [Romani 6 : 23]

„Doamne Isuse, vino te rog și în viața mea !” [Continuare pe pagina 4]